

MARC DE BEL

De Sage van
Bullebakkes
het Monsterspook

Met illustraties van
Jan Bosschaert

Houtekiet
Antwerpen / Amsterdam

Inhoud

DEEL 1	Zaterdag 28 juni	7
DEEL 2	Houtegem, schoolfeest	23
DEEL 3	Houtegem, thuis	55
DEEL 4	Zondag 29 juni	71
DEEL 5	Houtegem, thuis	121

DEEL 1

Zaterdag 28 juni
Houtegem, thuis

1. Het Snotmonster

‘De donderslagen, die daarnet nog zacht en ver weg klonken, rommelden almaar luider. Ook de bliksemflitsen knetterden steeds feller door de inktzwarte lucht met daarin de vollemaan, waarvan het blauwachtig licht de met klimop overgroeide kasteelruïne een griezelige aanblik gaf.

Manon schraapte al haar moed bijeen, haalde diep adem en liep behoedzaam de afgebrokkelde trap op, die met dikke dotten mos begroeid was. Maar nog voor ze helemaal boven was, steeg er tussen twee oorverdovende donderslagen in een nijdig gegrom vanuit de kasteelruïne op.

Manon verstijfde bij het zien van Koekamanga, het Snotmonster dat vanuit het duister bovenaan de trap oprees.

Het gevreesde gedrocht zag er afschrikwekkend lelijk uit. Een vieze, slijmerige, gifgroene sliert speeksel droop uit de halfopen muil van de reuzengriezel. Zijn wortelgrote, vlijmscherpe hoektanden lichtten vervaarlijk op in het licht van de verblindende bliksemflits, die zich recht in de laatste nog overeind staande torenspits van het kasteel boorde.

De gruwel keek met zijn bloeddoorlopen gele spleetogen zijn ongewenste bezoeker giftig aan, terwijl achter hem de door de bliksem getroffen toren onder een hels lawaai instortte.

De angst sloeg Manon om het hart toen de naar rattenpis ruikende lelijkerd vanuit het duister gemeen grommend de trap afdaalde

en recht op haar afkwam, terwijl bovenaan de trap het geschuifel, getrippel en gestamp van tientallen klauwige griezelpoten almaar luider klonk. . . ’

‘Luna!’ roept paps beneden aan de trap. ‘Ga je nog mee naar het feest of blijf je de hele dag in jouw griezelboek lezen?’

Ik sta op slag niet langer op de trap van de kasteelruïne oog in oog met het gevreesde Snotmonster Koekamanga, maar lig languit op mijn bed in mijn kamer. Rosie ligt zalig spinnend op Emma’s bed.

‘Luna!’ roept paps iets luider en dwingender.

‘Ja, paps! Ik kom!’

Ik sla het dikke boek dat Emma en ik gisteren voor onze elfde verjaardag van juf Katelijne hebben gekregen met een klap dicht en stommel de trap af.

2. Borre

Dear Jeepers,

*it was so nice of you to attend
my party at the castle last week.
It was so much fun when we all
played 'Pin the Tail on the Werewolf', **

zingt die zanger met zijn lang, zwart haar en dito
snor als ik de keuken binnenkom.

‘Heeft die kerel zo’n schorre stem of is het die
grijsgedraaide plaat die zo kraakt, paps?’

‘Beide’, glimlacht paps. ‘En die “kerel” heet
Frank Zappa. Onthoud die naam, misschien kun-
nen jullie in de muziekschool eens een liedje van
hem op jullie violen leren spelen.’

‘Zappa... Heet die echt zo?’

Paps knikt en haalt nog snel een kam door zijn
haar.

‘Zeg mams dat we nu dringend moeten vertrek-
ken, Borre.’

* Liefste Jeepers, het was zo fijn dat jullie aanwezig waren op mijn feest in het kasteel vorige week. Het was zo leuk toen we allemaal ‘Prik de staart op de Weerwolf’ speelden

‘Jawel, kaptein’, salueert Borre voor hij richting badkamer verdwijnt.

Die stomme militaire groet doet hij sinds hij vorige week die oorlogsfilm op tv zag. Het gebeurt wel vaker dat hij zoiets tijdelijk overneemt. Zo zei hij net als Homer Simpson een tijdje geleden wel honderd keer op een dag ‘doh’, besloot hij vorige week elke zin met ‘als u begrijpen wat ik bedoel’ en vindt hij de laatste dagen alles ‘*berekoel*’. Gelukkig duren die dingen meestal niet lang. Voor de rest is hij echt een schat van een broer. Een halfbroer, eigenlijk. Maar voor Emma en mij is hij een *hele* broer, meer zelfs: een *dubbele* broer, die het altijd voor ons opneemt. Wat best handig is wanneer Wout Bonkers het nodig acht ons weer eens te pesten.

Borre is immers drie jaar ouder en ruim een hoofd groter dan die pestkop. En als hij boos wordt, dan wordt hij echt *boos* en reageert hij vaak nogal extreem. Dat komt omdat hij al van kleins af aan een verstandelijke beperking heeft, waardoor hij ook alles letterlijk neemt. Wat soms erg grappig is, als iemand een mop vertelt bijvoorbeeld. Zo ging hij aan Emma’s rug voelen wanneer ze zei dat ze zich een bult had geschrokken toen Rosie, onze poes, het melkblik van de tafel had geduwd. En vond hij het jammer toen we hem dui-

delijk maakten dat de muizen niet echt op de tafel dansen als de kat van huis is. Want dat had hij erg graag gezien.

‘Mams zegt zij over vijf minuutjes klaar is’, meldt Borre wanneer hij terugkomt van de badkamer.

Paps zucht en kijkt Emma en mij meewarig hoofdschuddend aan.

‘Vrouwen, hè... zijn *jullie* klaar?’

‘Ja, paps’, antwoorden Emma en ik in koor.

Borre neemt zijn katapult, of kapult zoals hij het noemt, van de kast.

Er zijn een aantal dingen die hij niet goed kan, maar in het schieten met zijn katapult is hij een kei. Hij won zowel twee jaar geleden als vorig jaar het katapultschieten op het schoolfeest. Dit jaar wil hij uiteraard dolgraag ook weer winnen. Niet zozeer voor de prijs die eraan vasthangt, een ballonvaart voor drie personen, maar puur voor de eer.

Emma neemt haar vioolkist van de keukentafel en loopt alvast naar de achterdeur.

‘Wij zijn klaar.’

Emma is altijd met alles op tijd in orde. Zij is veel stipter dan ik. Volgens paps is dat niet ongebruikelijk bij tweelingen. Het is niet omdat Emma en ik als twee druppels water op elkaar gelijken

dat wij ook hetzelfde karakter hebben, integendeel. Emma is iets slimmer dan ik, maar ook banger. Voor spinnen, wespen, bijen, hommels en alle andere onschuldige beestjes. Bij het zien van een muis in de garage of een spin in het bad schrikt ze zich dus een bult en gaat ze helemaal uit haar dak. Ook bij het bekijken van een enge griezelfilm houdt ze op de meest spannende momenten stevast haar handen voor haar ogen. Ik niet, ik vind griezelfilms cool. Ik ben ook veel avontuurlijker ingesteld – té avontuurlijk, beweert mams – en dol op lezen, terwijl Emma in haar elfjarige leventje nog maar twee boeken heeft gelezen. Een keer een dun boekje over een meisje dat de toekomst kon voorspellen en daarna een dikker werk over een jongetje dat van zijn oom een krokodillenei krijgt. Dat laatste vond ik...

‘Zo’, zegt mams terwijl ze de keuken binnenkomt.

‘Ffieuw!’ fluit paps bewonderend. ‘U bent toch mevrouw Bossem? Of vergis ik me?’

Mams werpt hem een verleidelijke blik toe en graait haar handtas van de tafel, terwijl haar levensgezel galant de achterdeur voor haar openhoudt.

‘Jij berekoel uitziet, mams’, vindt Borre.

‘Dank je, Borre.’

Ik neem ook mijn vioolkist van de tafel en loop Emma en mams achterna.

Borre verdwijnt nog snel even in het bijkeukentje en vult Rosies voederbak met kattenbrokken voordat ook hij naar buiten glipt en paps de achterdeur afsluit.

3. Kapult

‘Heb je de sleutel op zijn vaste plek gelegd, schat?’ vraagt mams terwijl paps de auto start.

Paps knikt en snuift een paar keer diep.

‘Hmm... lekkere parfum, schat’, glimlacht hij.

‘Ja, ik ook ruiken’, zegt Borre. ‘Is berekoel.’

Er is, zoals elk jaar op het schoolfeest dat plaatsvindt op de weide achter de school, ook nu weer geen wolkje in de hemelsblauwe lucht te bespeuren.

Emma is opvallend stil. Van de zenuwen. Want straks treden wij samen op tijdens het vrij podium. En oma en opa komen ook kijken en luisteren.

We hopen natuurlijk de eerste prijs te winnen: een weekend met het hele gezin in Bobbejaanland. Vooral voor Borre, want die keek zijn ogen uit en amuseerde zich kostelijk als een kleuter toen we drie jaar geleden het park bezochten. Hij is intussen zelf te oud om deel te nemen aan het vrij podium, maar het zou super zijn als Emma en ik met ons minivoolconcertje die prijs in de wacht slepen.

Ook paps heeft blijkbaar wat last van de zenuwen, want hij botst bij het oprijden van de straat bijna tegen een zwarte bestelwagen aan. Gelukkig rijdt die traag en kan de sprietige chauffeur nog

net op tijd remmen. De kerel op de passagierszetel, een al even magere schrielder, steekt verwijtend zijn middelvinger naar paps op, waarbij de Chinese draak-tattoo op zijn onderarm ons een vernietigende blik toewerpt.

‘Hé, rustig aan!’ bitst mams de zwarte krullenbol toe.

Ze zet de autoradio aan. Muziek verzacht de zeden en helpt tegen stress, beweert ze altijd.

‘... *almaar meer inbraken in heel Vlaanderen, vooral in de villa’s van rijken*’, meldt de nieuwslezer. ‘*De dieven zijn vooral uit op antieke kunstvoorwerpen, zoals het waardevolle bronzen beeld van Bugatti dat gisteren uit de villa van notaris Van Guldersem is ontvreemd...*’

‘Mijn kapult!’ roept Borre opeens, terwijl hij geschrokken van de achterbank opwipt. ‘Ik mijn kapult thuis vergeten!’

‘Geen erg, Borre’, zegt paps. ‘Ze hebben daar op het feest vast een heleboel katapulten. Je...’

Maar Borre schudt koppig zijn hoofd. Dit vindt hij dus duidelijk niet berekoel.

‘Nee, ik wil *mijn* kapult. Ander kapulten niet goed.’

‘Tja’, zucht paps.

‘Stop, paps.’ zeg ik. ‘Ik haal Borres katapult wel.’

Ik stap uit de auto en zet het op een lopen. Gelukkig zijn we nog niet ver van huis.